

Otcem roka je Peter Lazor, mediálnym otcem Michal Kožuch

BRATISLAVA /19. jún 2017/ - V poradí 27. titul OTEC ROKA získal dnes v priestoroch Zichyho paláca v historickom centre Bratislavy Peter Lazor z Markušoviec. O tom, kto získa titul a putovné žezlo - dreveného koníka, rozhodli čitatelia a čitateľky týždenníka Slovenka, ktorý je vyhlasovateľom ankety, prostredníctvom SMS a internetového hlasovania na stránke www.OTECROKA.sk.

Do užšej nominácie sa spomedzi všetkých prihlásených dostala päťka výnimočných otcov – Vojtech Benko, Ivan Moravčík, Pavol Tkáčik, Peter Lazor a František Namešpetra. Z nich najviac SMS a internetových hlasov získal a Otcem roka 2017 sa stal 42-ročný Peter Lazor z Markušoviec. Ocenenie Mediálny otec roka 2017 získal Michal Kožuch.

Peter Lazor aktuálne čerpá materskú dovolenku pri najmladšom, dvojročnom synovi Ferkovi. V Markušovciach pôsobí ako dedinský fotograf a s manželkou sú redaktormi časopisu Pokoj a dobro, ktorý vydáva miestna farnosť. Je členom hospodárskej rady pri farnosti. Pôvodným povoláním je kuchár, ale pracoval aj na pošte a tvrdí, že všetky svoje doterajšie pracovné skúsenosti sa mu zišli v rodine aj ako profesionálnemu rodičovi.

„Som naozaj veľmi rada, že tento projekt, ktorý vzdáva poctu otcovi, je na slovenskej scéne už 27 rokov bez prestávky. Vznikol v redakcii týždenníka Slovenka a práve jej redaktorky sa pričínili o to, že sa Deň otcov stal súčasťou slovenského kalendára sviatkov,“ povedala riaditeľka vydavateľstva STAR production, Mária Reháková.

Tento rok na nominovaných otcov čakal v Bratislave náročný deň. Dopoludnia absolvovali tlačovú konferenciu a po spoločnom obede na nich čakala jazda historickou električkou po Bratislave. Počas slávnostného finále v programe vystúpili tanečníci z Tanečnej školy Dansovia Petra Modrovského, finalistka projektu Návraty poézie o cenu Andreja Sládkoviča Viktória Reháková, spevák Jozef Ivaška a záver patril víťazovi Česko Slovenskej SuperStar Lukášovi Adamcovi.

Anketa Otec roka je najstaršou časopiseckou anketou na Slovensku a počas uplynulých rokov svojho trvania prispela ku zmene pohľadu na postavenie otca v rodine a k udomácneniu tradície Dňa otcov, ktorý sa oslavuje v tretiu júnovú nedeľu.

Nad aktuálnym ročníkom prevzali záštitu primátor hlavného mesta SR Bratislavy Ivo Nesrovnal a starosta mestskej časti Bratislava - Staré Mesto Radoslav Števík.

Projekt podporili: Unipharma – prvá slovenská lekárnická akciová spoločnosť, Liečebné Termálne Kúpele a.s. Sklené Teplice, Ikar, Metlife, ZOO Bratislava, Danubiaservice a RTVS.

PROFILY NOMINOVANÝCH:

VOJTECH BENKO (43), BREZNO

„Ja som bežný smrteľník, nemyslím si, že som výnimočný,“ tvrdí, no ľudia, čo ho poznajú, si myslia opak. Nie každý muž by sa vzdal zamestnania, aby mohol byť opatrovateľom svojho syna, sedával s ním v školskej lavici, chodil na liečebné pobyty a po víkendoch ho na chrbte vynášal aj na tie najvyššie kopce. „Otec sú vlastne Lukášove nohy. Spolu chodia na túry, na rôzne podujatia, väčšinou športové. Lukáš je pre svojich rodičov najvyššou prioritou. Vďaka tomu videl a zažil oveľa viac ako jeho zdraví vrstovníci, na ktorých nemajú rodičia toľko času,“ napísala Ľubica Vránska, riaditeľka školy v Čiernom Balogu – Jánošovke, ktorú desaťročný Lukáš navštevuje.

Manželia Benkovci, obaja náruživí turisti a milovníci prírody, sa spoznali na horskej chate. Kým sa päť rokov po svadbe dočkali potomka, lozili po horách, splavovali rieky a verili, že aj svojho vytúženého syna budú viesť k rovnakému koničku. Osud im trochu skrížil plány. Lukáš sa narodil s detskou mozgovou obrnou a neposlušné nohy ho neudržia, slabšiu má aj motoriku rúk. Má však otca, ktorý ho kvôli tomu nenechá doma pozeráť do štyroch stien.

Keď rodičia usúdili, že štvorročnému Lukášovi už chýba detský kolektív, zapísali ho do materskej školy. Z Brezna, kde Benkovci žijú, vozil otec syna trikrát do týždňa do špeciálnej škôlky v Banskej Bystrici. Po pätnástich rokoch zanechal prácu zootechnika na breznianskom družstve a stal sa synovým opatrovateľom. Po prvom roku, keď si Lukáš v škôlke zvykol, tam už otec nemusel s ním zostať, tak si našiel brigády v Tesco. „Po nociach som dokladal tovar, ráno odviezol Lukyho do Bystrice a kým bol v škôlke, vyspal som sa v aute,“ opisuje vtedajší spôsob života.

Do školy začal chodiť Lukáš so zdravými deťmi v Čiernom Balogu – Jánošovke, kde jeho mama učí a kde vyšli žiakovi na vozíčku v ústrety. Jeho otec ho nielen vozí do školy autom, ale počas vyučovania sedáva s ním v triede, aby mu mohol pomáhať, keď nestíha byť rovnako rýchly ako spolužiaci. „Od prvej triedy si deti už na mňa zvykli, niektoré ma majú za kamaráta, ale pravdu povediac, učiteľom by som byť nemohol. Z detského kriku a školského hluku mi už haraší. Robím to len kvôli chlapcovi,“ priznáva otvorene. O to viac potom hľadá oddych a pokoj v prírode, fotografuje, zahrá si na gitare. Sú dni, keď sa do hory vyberie aj sám, ale väčšinou ide celá rodina. Otec posadí syna do vozíka alebo si ho vyloží v nosiči na chrbát a spolu zdolávajú kopce. „Boli sme už všade,“ tvrdí, ale najviac ho teší výkon, keď spolu zdolali Ďumbier, alebo keď vytlačil kočík až na Kráľovu hoľu. Skrátka – celkom obyčajný smrteľník...

IVAN MORAVČÍK (27), BRATISLAVA

V dňoch, keď má v predajni rannú zmenu, vstáva Ivan Moravčík už o štvrtej. Svojej manželke Miške pichne injekciu na riedenie krvi a počas hodiny, keď treba počkať, či nenastane reakcia, prebalí malého Janka, pripraví mu mliečko a nakrmi ho, aby si Miška mohla dlhšie pospať. Potom vypije kávu a ide do práce. Je zástupcom vedúcej v jednej z bratislavských predajní potravín. Vyučil sa síce za kuchára, ale má rád ľudí a práca v obchode ho baví viac.

S Miškou sa spoznali cez internet a keď sa po prvý raz stretli osobne, už vedel, že je mamičkou dvojmesačnej dcéry. Partner ju opustil, keď zistil, že je tehotná. Dvadsaťdva ročného Ivana Miškino dieťa neodradilo a po niekoľkých mesiacoch známosti sa nastahovali do spoločného podnájmu.

kontakt pre médiá:

michal bartek | +421 918 616 212 | bartek@starproduction.sk | www.otecroka.sk

Veľkou skúškou prešiel ich vzťah na prelome rokov 2015 a 2016. Pár dní pred Vianocami sa Miška s abscesom na krku ocitla v nemocnici. Ivan chodil do práce a popri tom sa musel postarať o malú Natálku. S malou prestávkou koncom roka, keď si urobili oneskorené Vianoce, bola potom Miška v nemocnici až do konca februára a jej partner s pomocou svojich rodičov zvládol starostlivosť o malé dievčatko, ktoré vlastne nebolo jeho vlastné. Mladý muž, ktorý pri pohľade na injekčnú striekačku takmer omdlieval, sa nedobrovoľne musel stať aj zdravotnou sestričkou, pretože Miška od návratu z nemocnice potrebuje každý deň dostať injekciu na riedenie krvi. „*Najprv sami triasli ruky, ale vedel som, že musím. Už sa z toho stal bežný rituál,*“ komentuje to Ivan, ale jeho dnes už manželka Miška je mu za to nesmierne vďačná.

Zobrali sa vlni v decembri, keď už čakali svoje spoločné dieťa. „*Moje tehotenstvo bolo rizikové, pre svoju diagnózu som mohla aj zomrieť, preto sme sa najmä kvôli deťom aj zobrali,*“ písala Miška vo svojom liste. V apríli sa narodil malý Janko. Ivanovi pribudli povinnosti, ale ak mu zostane voľná chvíľa, relaxuje na rybách. K tomuto koníčku ho priviedol otec, keď mal päť rokov, a teraz už on zaúča malú Natálku, ktorú považuje za svoju dcéru. Vybavil jej rybársky lístok, aby mohla chytať spolu s ním „*Nebyť manžela, neviem, kto by mi pichal ihly, bez ktorých nemôžem žiť, kto by bol s mojou dcérou, keď som to najviac potrebovala. Je to milujúci manžel a hlavne otec našich dvoch detí a chcela by som sa mu poďakovať. Je mladý, ale zvláda oveľa viac ako starší chlapi,*“ konštatuje jeho manželka.

PAVOL TKÁČIK (53), NITRA

„*Byť silný, zodpovedný a milujúci zároveň je veľmi ťažké. Pán Tkáčik to však zvláda a jeho deti ho za to odmeňujú vzorným správaním a dobrými výsledkami v škole. Preto som sa rozhodla nominovať tohto otca, ktorý môže ísť mnohým príkladom,*“ napísala do Slovenky pani Brigita Tarinová z Nitry.

Keď organizovala benefičný koncert, upozornili ju na tohto otca učiteľky zo školy, ktorú Katka a Matúško navštevujú. Aj v škole si vážia osamelého otca, ktorý sa vzorne stará o dve deti. „*Ved' je to moja psia povinnosť! Sú to moje deti, tak to musím zvládnuť!*“ odpovedá na otázku, či sa nebál vo svojom veku prevziať do výchovy dve malé deti.

S ich mamou sa rozišiel a súd ich spočiatku zveril jej. Pavol Tkáčik mával deti každý druhý víkend. Jedného dňa mu však expartnerka oznámila, že si ich môže nechať. „*Nahnevalo ma to, ved' deti nie sú tovar! Viem sa o ne postarať, ale ak ich teda mám mať, tak riadne súdom zverené,*“ argumentoval. Trvalo to trištvrte roka, ale už štyri roky sú Matúško a Katka v otcovej starostlivosti.

Pavol Tkáčik už bol ženatý. Svoj rozvod komentuje slovami „*mladosť–pochabosť*“, ale s bývalou manželkou má korektný vzťah a s dospelým synom aj dcérou je v kontakte. Dcéra mu dokonca občas pomôže s mladšími deťmi.

Matúško a Katka sa narodili zo vzťahu s družkou, s ktorou žil desať rokov. Zostal na ne sám, ale usiluje sa, aby im nič nechýbalo. „*Majú všetko, čo deti majú mať. Radšej sa sám uskromním,*“ hovorí. Dlhé roky bol čalúnnikom v autobusovej doprave, potom odišiel za lepším zárobkom do Nemecka, ale od návratu si trvalú prácu nenašiel. „*Potreboval by som kvôli deťom pracovať na skrátenej úväzok, ale také zamestnanie sa ťažko hľadá. Pracujem ako šofér stále len na dohodu, ale môj zamestnávateľ sa už vyjadril, že ma zamestná natrvalo,*“ nádeja sa. Zatiaľ dopĺňa rodinný rozpočet aj príležitostnými brigádami a tvrdí, že nebyť finančných problémov, nevidí ako osamelý otec pri výchove detí ani starostlivosti o domácnosť žiadny problém. „*Len okná neumývam, tie mi chodí umyť sestra,*“ priznáva poctivo.

PETER LAZOR (42), MARKUŠOVCE

„Spoznali sme ho vďaka projektu Rádio Lumen spája Lumen rodiny. Spolu s manželkou robia život deťom okolo seba hodnotnejší, spokojnejší a šťastnejší,“ napísala o tomto výnimočnom otcovi Andrea Kundrová z Rádia Lumen.

Peter Lazor pochádza zo štyroch súrodencov, jeho manželka Adriana má päť bratov a už keď sa brali, bolo im jasné, že aj oni chcú mať viac detí. Najstaršia dcéra má devätnásť, po nej vždy po dvoch rokoch pribudlo ďalšie dieťa. Piaty, malý Ferko, sa narodil s väčším odstupom – po jedenástich rokoch. Medzitým sa však v tejto rodine našlo postupne miesto aj pre osem ďalších detí.

Silný vzťah k deťom, ktorý je vlastný obom manželom, sa u Adriany prejavil tak, že keď bola po štvrtý raz tehotná, rozhodla sa vyštudovať vysokú školu a stať sa učiteľkou, Petra zas oslovila výzva stať sa profesionálnym rodičom. Absolvoval potrebnú prípravu a potom mu postupne zverovali do dočasnej starostlivosti deti, ktoré v jeho rodine čakali na umiestnenie do pestúnstva či návrat k svojej rodine. *„Prvý chlapec bol u nás štyri roky, iné deti len pár mesiacov či týždňov. Raz mi riaditeľka detského domova zavolala, že mi vezú dvojmesačné dievčatko. Nemali sme vtedy doma nič, čo potrebuje malé bábätko. No za dvadsať minút, kým auto dorazilo, som zniesol z povaly starú kolísku, nachystal vankúšiky, od dvoch susediek, ktoré boli práve na materskej, som dostal pár plienok a dajaké oblečenie...“* spomína na adrenalínovú skúsenosť.

Toho, že sa bude starať o dvojmesačné dieťa, sa nezľakol. Mal predsa skúsenosti s vlastnými deťmi. Preto mu vedenie detského domova bez obáv zverovalo do starostlivosti aj malé deti a dokonca ho pozývali, aby sa o svoje skúsenosti delil s budúcimi adeptmi na profesionálne rodičovstvo. Sám však prišiel na to, že je náročné venovať sa zvereným deťom, ktoré vyžadujú veľa pozornosti a síl, a pritom nenechať na vedľajšej koľaji svoje vlastné, „bezproblémové“ deti. V súčasnosti má Peter Lazor od profesionálneho rodičovstva pauzu, pretože si čerpá materskú dovolenku pri najmladšom, dvojročnom synovi Ferkovi. No popri tom nijako nezaháľa. V Markušovciach pôsobí ako dedinský fotograf a aj s manželkou sú redaktormi časopisu Pokoj a dobro, ktorý vydáva miestna farnosť. Je aj členom hospodárskej rady pri farnosti. Pôvodným povoláním je kuchár, ale pracoval aj na pošte a tvrdí, že všetky svoje doterajšie pracovné skúsenosti sa mu zišli v rodine aj ako profesionálnemu rodičovi.

„Každý rodič, ktorý v dnešnej dobe dokáže vychovávať päť a viac detí, je hrdina. Pán Peter je pre nás rozhodne tým najvhodnejším kandidátom na titul Otec roka.“ Takto odôvodňuje jeho nomináciu Andrea Kundrová.

MGR. PAEDR. FRANTIŠEK NAMEŠPETA (66), KOJATICE

„Dovolím si prihlásiť môjho láskavého a starostlivého otca Františka,“ tak sa začína list, ktorý napísal jeho najstarší syn Marek. *„Spolu s manželkou Máriou, našou milovanou a skvelou mamičkou vychovali troch synov. Náš najmladší brat Jozef, ktorého voláme Joko, sa narodil po komplikovanom pôrode a v predškolskom veku uňho diagnostikovali autistický syndróm. Celá rodina robila všetko pre to, aby Joko čo najmenej trpel. Otec, ktorý vyštudoval špeciálnu pedagogiku, ho naučil čítať, písať a spoločensky sa orientovať...“*

Pán František učil svojho syna doma a história sa tak opakovala. Aj on ako dieťa so sluchovým postihnutím sa učil doma a do školy chodil len na skúšky. Takto zvládol základnú aj strednú školu. Vybral si zdravotnícku, pretože mal pochopenie a empatiu k ľuďom, „obdareným“ zdravotným znevýhodnením a chcel sa im venovať. V nemocnici sa zoznámil so svojou manželkou, diplomovanou sestrou. Celé roky po narodení najmladšieho syna pracovali na zmeny a striedali sa, aby vždy jeden z

kontakt pre médiá:

michal bartek | +421 918 616 212 | bartek@starproduction.sk | www.otecroka.sk

rodičov bol s ním doma. Pán František, ktorý neskôr vyštudoval špeciálnu pedagogiku, syna aj učil ako domáci učiteľ. Neskôr vyučoval na strednej zdravotníckej škole.

Joko celkom dobre prospieval. *„Keď mal devätnásť rokov, po ťažkej chorobe a niekoľkých operáciách došlo k poškodeniu mozgu, následne prestal rozprávať a stratil zrak. Už viac ako deväť rokov nerozpráva a žije v praktickej slepote, popri tom má iné závažné ochorenia,“* píše Marek. Jeho brat vyžaduje dvadsaťštyrihodinovú starostlivosť, ktorú mu poskytujú obaja rodičia. Nočné služby pri ňom máva spravidla otec.

Joko chodí spať o jedenástej a o dve hodiny sa budí zmáčaný od potu. Vtedy sa začína nočná služba pána Františka. Syna treba prezliecť a kompletne prevliecť aj posteľ. Toto sa opakuje trikrát za noc. Cez deň potom treba všetku bielizeň oprat'. Pán František to robí ručne, pretože z množstva ťažkej posteľnej bielizne už „odišla“ práčka. Čo cez deň uschne, večer vyžehlí. Počas dňa číta otec synovi rozprávky či krátke poviedky, naladí mu v rádiu program, ktorý ho veľmi nerozruší. A pred spaním, keď urobia večernú hygienu, príde na rad aj večerná pesnička. *„Joko rozprávať nevie, ale počuje a ako malého som ho naučil hrať na píšťalke. Ja spievam, on hrá...“* „Môj otec mi hovorieval: *Ferko, keď ti bude ťažko, nikdy sa nevzdávaj,*“ spomína pán František.

No keď sa od lekára dozvedel, že jeho syn už nikdy nebude vidieť, jeho organizmus zareagoval: prišla cievna mozgová príhoda, neskôr tri operačné zákroky na srdci... No nevzdáva sa. Keď mu Marek oznámil, že ho nominuje na titul Otec roka, povedal si, že mu nejde o vlastnú sebaaprezentáciu, ale o to, aby ukázal iným ľuďom, že ani v najťažších chvíľach sa nemajú vzdávať.